ATSIZ

900üncü Yıldönümü

Devletimizin Kuruluşu

İSTANBUL, 1955

www.atsizcilar.com

Giriş

Bu küçük eser, devletimizin 900'üncü kuruluş yılını kutlamak için 1940'ta yazılıp yayınlanmıştı. Bir ulu destanın bir kaç yaprakta hikâyesi olan bu kitabın ilmî iddiası yok, hatırlamak kaygısı vardır. Hiç bir faydası olmasa bile, insan hâtıralarla yaşayan varlıktır. Topluluklar ise geçmişi anmakta her zaman hız ve kuvvet bulmuşlardır.

Bu ikinci basımda, bazı kelimeleri Türkçeleştirmek ve bir iki tarihî yanlışı düzeltmekten başka hiç bir değişiklik yapılmamıştır.

Bugün ne olursak olalım, tarihimizle övünmek hakkımızdır.

Tanrı Türkü korusun!

20 Mayıs 1955, Süleymaniye

ATSIZCILAR

Devletimizin Kuruluşu

Mensup olmakla övündüğümüz Türk, ırkı, şimdiye kadar birçok devlet kuran bir topluluk gibi gösterilmiş ve bu netice, bir hakikat diye herkes tarafından kabul edilmiştir. «Çok devlet kurmak», ilk bakışta bir meziyet gibi gözükmekle beraber dikkatle mütalâa olununca, böyle olmadığı anlaşılır. Çünkü «Çok devlet kurmak» iddiası kabul edilince bunun tabiî neticesi olarak bu devletlerin gayet kısa ömürlü birer müessese olduğu da benimsenmiş olur ki bundan da Türklerin devamlı devlet kurmak kabiliyetinden mahrum, istikrarsız bir millet oldukları neticesi çıkar.

Acaba hakikat bu mudur? Türkler hakîkâten çok, fakat kısa ömürlü devletler kuran bir millet inidir? Bu fikir, Türk milliyetçilerinin de fikri olabilir mi?

Türkçülük bir dünya görüşüne mâlik olmalı ve onun kıyafetten takvime, soyadından aile telâkkisine kadar her şeyi kendi zaviyesinden mütalâa eden fikirleri bulunmalıdır.

Bu mütalâalar millî şahsiyet yaratacak ve millî şahsiyetin değeri nisbetinde bize kıymet kazandıracaktır. Ben, şimdi devletimiz hakkındaki fikirlerimi açıklayacak ve mesele üzerinde Türkçüleri düşünmeye davet edeceğim:

Otuz asırlık tarihimizde biz iki devlet kurduk. Birincisi, tarihin karanlıklarından itibaren başlayarak son çağa kadar gelen ve kaybedilen devlet, yani Türkistan'daki, asıl Anayurttaki devlet; ikincisi de On Birinci Asırda kurulup günümüze kadar gelen Önasya'daki devlet, yani bizim devletimiz. Anayurt dışında kurulan devletler bu hesaptan hariçtir.

«Çok devlet» iddiası hükümdar hanedanlarını devlet sayan Şark tarihçilerinin bize aşılayıp kabul ettirdikleri yanlış telâkkiden doğuyor. Türkler, tarih, yapan, fakat yazmayan bir millet olarak tanınmışlardır. Kendilerinden bahsettikleri Orkun yazıtlarında bile «Yukarıda mavi gök, aşağıda kara toprak yaratıldıktan sonra ikisi arasında insanoğulları yaratılmış, insanoğulları üzerinde ecdadım Bumun Kağan, İstemi Kağan hâkim olmuş» şeklinde gayet kayıtsız ve kısa bir ifade kullanmışlar ve dikkate şayandır ki insanoğulları olarak da yalnız Türkleri saymışlardır.

Müslüman olduktan sonra ise, Arap, Acem tarihçilerinin telâkkilerini tamamiyle benimsemişler, her hanedanı ayrı bir devlet ve hanedanlar arasındaki çarpışmaları millî savaşlar saymak gibi yanlışlıklara düşmüşlerdir.

Türkçü görüş bu telâkkiyi reddeder. Bizim telâkkimiz tarihin hakikatlerini kendi zaviyemizden gören bir telâkkidir. Tarihi, olduğundan büyük veya değişik göstermeye lüzum kalmadan kendi görüşümüzü ortaya sürmek ve başkalarının bizim hakkımızdaki görüşlerini kabul etmek gibi bir aşağılık duygusundan uzak bulunmaya mecburuz, kendimizi başkalarının gözü ile tanıyacak değiliz.

Size bir örnek vereceğim: Bazı coğrafya kitaplarında «falan asırda dünyanın bilinen kısımları» diye haritalar vardır ve bu haritalarda Ön yurdumuzun meçhul bölümler arasında gösterilmiştir. Ecdadımızın oturduğu yerleri herhangi bir asırda, herhangi bir millet bilmeyip de kendisince meçhul yerlerden sayar ve biz de bunu aynen kabul edersek bu objektif bir görüş mü, yoksa gaflet mi olur?

Eskiden mektep kitaplarında millî tarihimiz Hicrî 699 daki «İstiklâl-i Osmanî» ile başlardı. Şimdi öyle başlamıyor amma çok çok **1071 Malazgirt** savaşına kadar gidiyor ve Anadolu'yu dolduran Karamanoğulları, Aydınoğulları gibi beğlikler ayrı birer devlet olarak sayıyor. Bu telâkki hâlâ hanedanları milletten üstün tutmak zihniyetinin mevlûdudur.

Devletimiz şu şekilde kurulmuştur: On Birinci Asırda anayurtta, yani Türkistan da **Karahanlılar** sülâlesi vardı. Anayurt dışında ve Karahanlılarla sınırdaş olarak da yine Türkler tarafından kurulmuş **Gazneliler** devleti bulunuyordu. Ecdadımız olan Türkmenler yani Oğuzlarla Kartukların Müslüman çoğunluğu bu iki Türk devleti arasında onların hâkimiyet ihtiraslarına âlet olduktan sonra Gazneliler tarafından kendilerine verilen topraklara girdiler. Fakat askerliklerindeki kuvvet ve şiddet dolayısıyla metbuları olan devleti ürkütmekte gecikmediler. Gazne ililer, Türkmenlerin kudretini kırmak için başkanları **Arslan Yabgu'yu** yakalayarak hapsettilerse de başkanlarını kaybetmek onların gücünü kırmak şöyle dursun, bilâkis hınçlarını arttırdı ve Gaznelilerle yapılan bir sıra çarpışmalardan sonra nihayet 1040 ta kazanılan **«Dendânekan»** meydan savaşı ile Horasan'da müstakil bir devlet kuruldu. Îşte Horasanda kurulan bu devlet, Îslâm müverrihlerinin hükümdar sülâlesine izafetle Selçuk Devleti dediği bu yeni teşekkül bizim devletimiz, yani Türkiyedir.

Horasanda kurulan bu devlet Azerbaycan, Irak, Suriye ve Anadolu'yu sonradan fethetmiş ve en son aldığı Anadolu'nun kapıları **1071 Malazgirt** savaşı ile açılmıştır. Selçüklülerin Türkiyesi İslâmiyet'ten önceki ve sonraki bütün zamanlarda olduğu gibi, bir kaç hükümdarla birden idare olunurdu.

Devletin genişliği ve Türk hâkimiyet telâkkisi bunu gerektiriyordu. Selçuk Türkiyesinde dört sultan bulunuyor, fakat bunlardan üçü, Horasandaki büyük sultanı metbu tanıyordu. **«Rûm»** yâni Anadolu'daki sultan bu tâbi hükümdarlardan birisiydi. Bütün eski tarihimizde olduğu gibi tâbi hükümdarlar büyük sultana danışmadan yabancı komşularıyla ve hattâ bazan birbirleriyle de çarpışıyorlar, fakat bu hal, Avrupa milletlerinde de gördüğümüz gibi devletin biriliğini bozmuyordu.

Türkiyenin tarihindeki garip bir tecelli ile devlerimiz, bütün diğer devletlerden farklı olarak kurulduğu toprakları kaybedip sonradan aldığı topraklar üzerinde tutunan tek devlet örneği olarak kalmıştır. Almanya, İngiltere, Fransa hâlâ kuruldukları topraklar üzerindedir ve normal olanı da budur. Bilfarz Fransa Balya'yı kaybedip de nüfusunun yarısı ile Kuzey Afrika'ya yerleşse veya İngiltere Britanya adasının güney bölgesinden çıkarılıp İskoççaya sığınsa bu durum tabiî sayılabilir mi? Sayılamaz. Onun gibi bizim de kurulduğumuz toprakları, hâlâ Türklerle meskûn ve bu devleti kuranların mezarlarıyla süslü toprakları unutamayıp hissen oraya bağlı kalmamız kadar tabiî bir netice olamaz.

Aile, cemiyet veya devlet, her hangisi olursa olsun bir topluluk faziletle kurulursa sağlam olur. Temelinde rezilet bulunursa çabuk çöker. Devletimiz faziletle kurulan topluluktur. Tarihe yiğitlik ve feragatle girmiştir. Devlet kurulduğu zaman başkanlığa üç namzet vardı. Fakat bu mevki en büyükleri olan **Musa Yabgu** veya en kahramanları olan **Çağrı Beğ** değil, en küçükleri **Tuğrul Beğ** geçirildi. Bunda, savaş meydanlarındaki çelik kılıçlı demir bileklilerin, barıştaki insanî kalplerinden taşan bir şefkat duygusunun izlerini de görüyoruz. Çünkü Tuğrul Beğ'in çocuğu olmuyordu. Amcası ve kardeşi onun bu büyük ıstırabını devlet başkanlığı ile gidermek yolunu tuttular. İşte, devletimizin ilk başkanı, büyük Sultan **Gazi Tuğrul Beğ'**dir**.**

Selçuk Hanedanından sonra bu devletin başında Çengiz Hanedanı bulunmuş, büyük Çengiz İmparatorluğunun batı kolu olan İlhanlılar, sıklet merkezleri Azerbaycan olduğu halde Türkiyeyi yürütmüşlerdir.

Şimdiye kadar Çengiz halefleri, bizim tarihlerimizde Moğol veya Tatar diye anılarak yabancı bir devlet ve hanedan diye gösterilmiştir.

Hakikate uymayan bu fikri kabul edince Türklerin uzun bir zaman yabancı hâkimiyet altında yaşadığını da kabul etmek gerekir ki, bu da şimdiye kadar hiç bir zaman istiklâlini kaybetmemiş bir millet olduğumuz hakkındaki övüncümüzü ortadan kaldırır. Eski Gök Türklerden indiği, çağdaş Çin müverrihleri tarafından kabul edilen Çengiz Han kültür ve mefkûre bakımından da Türktü. Onu yabancı gösteren şey, On Üçüncü Asırda artık Müslüman bir millet olan Türkler arasında eski dine

bağlı kalan bir azınlığa mensup oluşu, bir de Moğollar üzerinde hâkim bir ailenin ferdi olarak Arap ve Acemler tarafından Moğol diye ilân edilişidir.

İkinci hanedanımız olan İlhanlıların en büyük: hizmeti Anadolu ve Azerbaycan'ı kat'î ve nihaî surette Türkleştirmeleridir. Çünkü On Birinci Asır başlarında en iyimser hesapla bir buçuk milyon tahmin edilen Türkmenlerin Anadolu'ya yerleşenleri yarım milyondan fazla değildi ve bu nüfus bir asır kadar Rum, Ermeni ve Gürcülere karşı taarruz, bir asır kadar da Lâtin ve Germen Avrupasına karşı amansız müdafaa savaşları yapmak mecburiyetinde kalmıştı. **Birinci Kılıç Arslan'ın** Haçlı sürülerine karşı toplayabildiği Türk kuvveti elli bin kişiyi ancak buluyordu, işte bu kadar az olan Anadolu Türklerinin tarihte Hindistan, Çin ve Mısır'daki hâkim Türklerin başına gelen **«Temsil»** felâketine uğramamaları İlhanlıların Anadoluya getirdikleri yeni Türk unsurları ve Anadolu'yla Azerbaycan'daki yabancıları büyük ölçüde sürmeleriyle kabil olmuştur. Bunu vahşet sayan Avrupalıların Türkistan da büyük kırgınlar yapan ve teslim olan bazı şehirlerin ahalisini topyekûn öldürten **Makedonyalı İskender'e** «büyük» sıfatını vermeleri mantıksızlığın ve biraz da bize karşı kinin mahsulüdür. Avrupalılar bütün Asya milletlerini yenebildikleri halde Türklerin tek başlarına bütün batı dünyasına karşı asırlarca süren şerefli mücadele ve müdafaasını unutamıyorlar. Onun için kendilerinde ve başkalarında normal gördüklerini bizde kusur olarak ileri sürüyorlar, İlhanlıların Azerbaycan'ı kesin olarak Türkleştirmeleri Acemleri de garip iddialara sevkediyor: Onların fikrince «Moğollar» Azerbaycan'ı alıp Acem olan ahalisinin diline iğneler sokmak suretiyle halkı «Türkçe» konuşmaya icbar etmişlerdir. Bir milletin, diline iğne sokulduğu için yabancı bir dili topyekûn öğrenerek konuşmaya başlamasının hakikatle bağdaştırılmasındaki gülünçlüğü dinleyiciler takdir ederler, İlhanlılar çağında bu devlet Tebriz ve Meraga civarından idare olunmuştur. Nasıl İznik, Konya, Kayseri, Bursa, Edirne, İstanbul, Ankara şehirleri başkentlik yapmışsa Azerbaycan'ın şehirleri de bir zamanlar aynı vazifeyi ifa etmiştir.

Bu; cevvaliyetin, hareketin, enerjinin ve gençliğin alâmetidir. Nitekim milletimiz; Yirminci Asrın medenî milletleri içinde göçebe halka mâlik tek milletse bu onun geriliğinden ziyade hayatiyetini ve gençliğini gösterir. Anadolu da bizden önceki Hitit vesaire milletleri mahveden sıtma gibi hastalıklar Türkleri yok edemedi, edemeyecek. Köy ve kasabada sıtmadan kırılanların yerini derhal yayla ve dağdaki göçebeler işgal ederek siperde ölen askerlerin yerini tutan yeni kuvvetler gibi tarih ve zaman içindeki vazifelerini almaktadır.

Bir asır süren İlhanlı Hanedanı sırasında yanlış tarih telâkkisinin müstakil hükümdarlar saydığı **Osman Gazi** ve onun oğlu **Orhan Gazi** birer şanlı uç beğinden başka birşey değildir.

Yine aynı yanlış tarih telâkkisi **Temür'ün** yabancı, Tatar ve düşman sayılmasını intaç etmiştir. **Temür** veya Türkistanlıların söyleyiş şekline göre **«Aksak Temir Bek»** Kunlar, Gök Türkler ve Çengiz gibi mefkûrevî Türk devletini gerçekleştirmek isteyen bir hükümdardır. Onu bizim, yani Türkiye Türklerinin millî düşmanımız saymak yanlıştır, günahtır. Milliyetçi bir tarih görüşü Ankara Savaşını bir kardeş kavgası saymak mecburiyetindedir. Ankara Savaşında **Aksak Temir** ordusundaki Türkmenlerin sayısı belki de Yıldırım ordusundakilerden daha çoktu. Bu kadar insan vatan haini miydi? Bu kadar çok vatan hâininin bir araya gelmesine imkân var mı? Onlar bu kavgayı bir hanedan ve otorite kavgası sayıyorlardı. **Aksak Temir Bek** Umumî Türklük bakımından suç işlemiş inidir? Bunun münakaşasını bir yana bırakıyorum. Çünkü her insanda kusur bulunabileceğini kabul ediyoruz. Tarihimizin en büyük fertleri olarak düşünebileceğimiz **Fatih, Yavuz, Kanunî**, hattâ **Alp Arslan'da** kusur yok muydu? Gene en büyük fertler sayacağımız **Mete'de, Kür Şad**'da **Tonyukuk'**ta, **Kül Tegin**'de bir takım kusurlar bulunmaz mı? Elbette **Aksak Temir Bek**'de büyük Türklük bakımından bir takım hatalı hareketler yapmıştır. Fakat o ilerisini görebilen bir insandı, İslav tehlikesini görmüş ve Yıldırım'a Rus – Leh - Litvan sürüsünü müştereken imha etmek teklifini yapmıştır. Avrupa şövalye ordularını tepeleyen en büyük şövalye Yıldırım, maalesef bunu reddetmiştir. Acaba reddetmeseydi de o iki muhteşem ordu birleşseydi ne olurdu? Şimdi aramızda bulunan bir Türkçü şairin dediği gibi:

Bütün Türkler bir olsa başkalaşır gidişler...

Aksak Temir Bek yalnız büyük Türk şairi Abdülhak Hâmid tarafından başka bir görüşle mütalâa edilmiş ve kendisine hak verilmiştir. Hâmid'in **«Kambur»** adı altında birleştirdiği beş piyesi vardır: îlhan, Tarhan, Tayıflar Geçidi, Ruhlar, Arzîler. İlk ikisi dünyada üçüncü ve dördüncüsü uhreviyet âleminde, sonuncusu gene dünyada geçen ve birbirinin zeyli olan bu piyeslerin üçüncüsünde Aksak Temir'in ruhu da konuşmaktadır. Eserlerin başkahramanı olan **«Kambur»** Abdülhak Hâmid'in kendisidir. Şair bütün fikirlerini, felsefesini her şeyi ona söyletmektedir. Kambur'un kendisi olduğunu bizzat Hâmid tasrih ediyor. Gariptir ki bu eserlerde «Kambur» Aksak Temir'in babası olarak gösterilmektedir. Hiç şüphesiz Hâmid, Aksak Temir Beğ'in babasının Turagay olduğunu biliyordu. O halde niçin kendi felsefî ve fikrî şahsiyetini oğlu olarak kaleme almıştı? Her halde büyük adamlardaki altıncı duygunun, sezginin tesiri ile Hâmid onun ülküsünü kavramış ve takdir etmişti. Hâmid, «Tayıflar Geçidi»nde Aksak Temir'in ruhuna şöyle dedirtiyor:

Ben a'recim(1), yolumda fakat sanma aksadım;
Tatar ü Türk'ü müttehid etmekti maksadım.
İnsan yaratmak üzre yok ettim ceninleri:
Elbet duyulmaz onların âh ü eninleri.

Dâr-i fenayı ben boyadım keyfe mettafak,
Sizler o renge kan diyiniz, ben derim şafak!
Tathîr için zamaneyi kanlar döken, yıkan
Ma'fû olur Melâikeden almış olsa kan...

Însan yaratmak üzere ceninleri yok etmek, büyük eser çıkarmak için yapılan acı bir ameliyedir ve başkalarına kan rengi gibi gözüken şeyin şafak olması da beşerî her hâdisenin zıt olan zümrelere başka başka gözükmesinden, ibarettir. Devrin çirkefini yıkamak için kan kullanmak ve bu kanı meleklerden almak Hâmid'e yakışan heybetli bir fikirdir.

Aksak Temir zamaneyi tathir için kan kullandı. Fakat bu temizlik için onun Hint, Acem, Ermeni ve Frenk kanı dökmesini vahşet saymak gafletine düşenleyiz. Hiç bir millet tarih huzurunda kendi kendisini itham hatasına düşmüyor.

Temir'i Anadolu'yu yenip dağıttıktan sonra bırakıp gitmekle suçlandırmak da yanlıştır. Çelebi Sultan Mehmed ve oğlu Büyük Murad yani ikinci Murad, Türkistan'daki Aksak Temir'le oğlu Şahruh'a tâbi birer hükümdardı. Bu suretle de bir Türk, birliği bilfiil tahakkuk etmişti. Bütün Türkiye'deki Osmanlı Hanedanının hâkimiyeti ancak Fatih devrinde başlamış ve Cumhuriyete kadar devam etmiştir. Şimdi Türkçü olarak düşünelim: Selçuk, İlhanlı, Te-mir, Osmanlı Hanedanları ile Cumhuriyet devri hep birden bir tek devletin hayatını teşkil etmiyor mu? Bunları ayrı devletler gibi görmek kendi kendimizi parçalamak olmaz mı? Temir'le Yıldırım iki düşman ordunun kumandanları olunca birbirlerine karşı çok sert davranan Karaman Oğulları ile Osman Oğullarını veya Osmanlılarla Akkoyunlular'ı da ayrı devletler ve millî düşmanlar saymak mecburiyeti doğmaz mı? Tarihimize bakarken şu veya bu hanedanın tarafını tutarak kendimizi onun milletinden saymaya hakkımız yoktur. Buna hakkımız olmadığı gibi devletimizin kurulduğu toprakları da bugün yabancı ülke saymaya mezun değiliz. Türkiye, Rumeli'yi, fethedip de, Allah göstermesin Anadolu'yu kaybetse Anadolu toprakları da bizim için yabancı mı olur? Millî durum yalnız bir ânın, bir zamanın durumu değildir. Çünkü millet de yalnız bir zamanda yaşayan insanlar değildir. Dün yaşamış olanlarla yarın yaşayacaklar, da Türk milletini teşkil ediyor. Dünkülerin hakkını feda edemeyiz. Bu devleti kuranların ve bize bugün burada yaşamak imkânını verenlerin mezarları ile dolu yerleri düşünüp sevmek hakkımız ve vazifemizdir.

ATSIZCILAR

Kardeş kavgası her yerde olur. Napoleon Almanya'yı istilâ ederken Cermanya İmparatorluğunu teşkil eden devletlerden bazıları Napoleon'la birlikte asıl Almanya'ya karşı harb etmişlerdir. Fakat Almanlar Prusya ve Baviyera'yı ayrı devlet ve millet saymadıkları gibi. Baviyeralıları da hain telâkki etmemişler, çocuklarına tarih okuturken yine tek Almanya'dan bahsetmişler, ancak bu kardeş kavgalarından bazı ibretler çıkarmaya savaşmışlardır.

Nazi Almanyası Çek-Islovakya'yı istilâ edip dünya basınının hücumlarına uğrayınca Hitler cihana karşı şu mucip sebepleri ileri sürmüştü: «Alman, imparatorlarının Prag'da yaşamış olduğunu unutuyorlar». Görülüyor ki başka milletler istilâî emelleri için bile eski birlik hakkına dayanıyorlar.

Bizim ilk padişahlarımız Horasan'da yaşayıp ölmüş, fazla olarak da o bölgeye ebedî Türklük damgası vurmuştur. Velhasıl yine bir Mayıs ayında, 1040 yılının 23 Mayısında kazanılan Dendânekan meydan savaşının akabinde kurulan devletimiz bugüne kadar aralıksız gelen bir devlettir.

3 Mayısın, mânâsına gelince: Tarihimiz içinde bir uyanışın başlangıcı olmak bakımından mühimdir. Batı medeniyetine giriş hareketi olan, fakat, yanlış anlayış ve tatbik ediş yüzünden bir aşağılık duygusunun teşekkülüne sebebiyet veren Tanzimattan beri kendimizi inkârda çok ileri gittik. Hattâ, medeniyetlerin ülkelere hiç bir gümrüğe uğramadan gireceğini, garp medeniyetini alırken onun tekniği, sanatı ve ilmi ile birlikte fuhşunu da almamızın zarurî olduğunu söyleyen hatiplere rastladık. 1944 te bu ileri gidişin ne derecelere geldiğini biliyorsunuz. Temiz Anadolu çocukları köy enstitülerinde birer komünist olarak yetişsin diye neler yapıldı. Bunu yapanların çoğu bugün teşhir olunmuştur. Haklarında daha da nice vesikalar ortaya dökülecektir. Bir sabah komünist olarak uyanmamız gibi korkunç ihtimali, 3 Mayıs 1944 te birkaç bin meçhul milliyetçi gencin yaptığı asîl ve şuurlu hareket önledi. Millet kendisine yapılmakta olan suikastı anladı. Gerçi 3 Mayıs birçok ıstırapların kaynağıdır. Fakat o ıstıraplardan şuur ve saadet doğmaktadır. İlk zamanlarda küçük gruplar halinde sessizce kutlulanan 3 Mayıs bugün kuvvetlenen ve büyüyen şuurlu bir kütlenin bayramı olmaktadır. İleride bir gün siz gençlerin, Gök Türk kıyafetinde olarak büyük padişahlarımızın türbeleri önünde yapacağınız resmigeçitlerin heybetini ve ihtişamını tasavvur ediyor musunuz?

Fazilen temelleri üzerine kurulan devletimizin bir kaç kara gün geçirmesi onu asla sarsıp deviremez. En güzel şiirlerdeki bir iki vezin veya kafiye aksaması nasıl o şiirin güzelliğine engel değilse bir iki çelme de "bu devleti mazideki ve ilerdeki ululuğundan alıkoyamaz. Bu devlet ve vatan büyüyecektir.

Çünkü uğrunda ölmeye hazır olanlar var.

(1) A'rec = Topal.

4 Mayıs 1952, Ankara

Atsız

ATSIZLAR